

Bosco Boys v Nairobi

Misijní dobrovolníci Márii Sliackou vyslala do Nairobi Slovenská provincie Don Bosco, misijní oddělení ve spolupráci s o.z. SAVIO. Poslala pár zážitků z centra pro chlapce z ulice Bosco Boys.

...Začíná osmý měsíc mého pobytu v Bosco Boys – centru pro chlapce z ulice v Nairobi. Již třetí den za sebou jsem dostala tu stejnou otázku: „Vypadáš velmi šťastně – co se stalo? Dříve jsem se bál Tě oslovit, když jsi chodila celá zachmuřená, ale nyní jsi úplně jiná...“

Vím, že chlapci z ulice jsou velmi vnímaví, ale ještě vždy mne překvapí jak dokáží věci pozorovat a komentovat. Nic jim neujde.

Během Vánoc jsem jim často vykládala o sněhu a o Vánocích u nás doma a jeden chlapec mi ale řekl: „Tvé myšlenky nejsou zde s námi, jsou daleko, doma...“ „think here“ (mysli na to co je zde). Když jsem se dostala do názorového konfliktu s někým z vedení, tak mi říkali: „Be like me – just Igore (Buď jako já – zkrátka to ignoruj.) Čím více jsem je začala poslouchat tím jednodušší se stává pro mne pobyt. Každé ráno se probudím s tím, že se těším na setkání s bývalými streetboys...“

Streetboys - chlapci ulice – kluci se špatnou minulostí, ze špatných rodinných poměrů, z nejnižších sociálních vrstev, toužící po lepším životě a po svatbě s běloškou...

Většina z nich má jen jednoho rodiče a i to je ten lepší případ, u většiny z nich je minimálně jeden z rodičů HIV pozitivní nebo zemřel na AIDS. Mnoho z nich uteklo z domova na ulici kvůli domácímu násilí, byli častí bití, sexuálně zneužíváni. Život na ulici je naučil lhát, krást, fetovat a nyní jsou v saleziánském centru vedeni ke křesťanskému životu, kde se od nich očekává velká převýchova.

Mnohokrát mají ve všem zmatek a neví, kam vlastně patří. Jeden z chlapců, když měl vyplnit v dotazníku kolonku náboženství, tak mi řekl: „Napsal jsem katolické, protože jsem měl pro to pár důvodů, ale já vlastně nevím, kdo jsem. Máma je katolička, otec zemřel, sestra chodí do jiné církve, bratr asi nikdy nebyl v kostele, ale jeho žena je muslimka, a tak i on a jeho dítě jsou nyní muslimové. Většina mých známých jsou muslimové.“

Život na ulici je naučil ostražitosti a když se pohybuji mezi nimi v ulicích Nairobi, tak se cítím bezpečněji než s bodygardem, protože mne upozorní na každou chybu, kterou udělám...

...Když jsem sem přišla, tak se mi zdáli všichni stejní, všichni byli černí. Není ale černá jako černá, jak jsem si původně myslela. Někteří jsou totiž velmi černí, někteří méně černí a další hnědí...

...Život ve slumech, ze kterých většina chlapců pochází, je tvrdý. Lidé jsou chudí, větší část rodiny nemá dokončeno ani základní vzdělání, a proto těžko shánějí práci. Živí se tím co přijde, jako například prodejem kuřecích hlav nebo žaludků lidem, kteří je vaří a zase prodávají jiným lidem vařené. Velkým problémem ve slumech je hygiena. Prádlo se většinou pere ve špinavé řece, která teče v blízkosti anebo protéká přímo slumem. Všude kolem se nachází odpadky a lidé se umývají v lavóru. Ale když vejdete dovnitř domku, je tam vždy čisto a příjemně a zapomenete na to, že jste ve slumu.

V Nairobi je velká kriminalita a jsou zde i slumy, kde se obchoduje se zbraněmi, anebo se zde pohybují skupiny ozbrojených zlodějí. Jednou mi jeden chlapec vyprávěl, že střelba ve slumu je jako diskotéka, ozývá se téměř každý večer. Když jsem se ho zeptala, kolik jeho kamarádů vlastní zbraň, tak odpověděl: „Ti už nežijí.“ A potom přidal pár příběhů o tom, jak byli zastřeleni...

...Chlapci, kteří takto vyrostli, bojují se svou minulostí. Často mívají problémy s pomočováním, nespavostí, neschopností koncentrace, výbuchy zlosti a také sklony ke lhaní. I informace o sobě, které dávají pro školní potřeby, jsou často pravdivé jen napůl, protože nechtějí vykládat o své minulosti nebo o svých příbuzných. Často v sobě nosí nenávisť vůči rodičům nebo příbuzným, kteří je bili, nebo „odhodili“...

...Jako misijní dobrovolník nemůžete udělat mnoho, ale někdy je nejdůležitější přítomnost člověka. Chlapci nejsou ideální a může se stát, že vás ošidí, mohou okrást, budou vás zkoušet, co vše si k vám mohou dovolit. Ale v konečném důsledku si jen vynucují pozornost, protože potřebují, aby o ně někdo měl zájem a poslouchal jejich problémy a představy...

...Chlapci překvapí každý den něčím novým, takže na ně není možno zapomenout. Jak je jednou potkáte, zůstanou navždy... Jsou to chlapci s velkými příběhy, kteří potřebují vědět že jsou potřební a že je má někdo opravdu rád...